

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 167. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118210832/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Minna

er i Pengeforlegenhed — Ødeland naturligvis — maa kaste sig i Armene paa Aagerkarle — og har en Skat paa sit Loft, som han kunde købe et lille Fyrstendømme for. . . . Og hvis han endda ingen Viak havde faaet; men vi anede jo noget saadant, om ikke just et Manuskript, saa dog Breve, Oplysninger — jeg har selv skrevet til ham — men nej: Familiepapirer, maaske kompromiterende Hemmeligheder, og de skulde udleveres til „forbandede Literater“, saadan har han naturligvis raisonneret. Altsaa: man nøjes med Johannisberger-Dorf i sin Kælder — det er notorisk, at han var en passioneret Vinkender — og et Fyrstendømme paa Loftet, — det er Nemesis! Aa, saa den Karl har ærgret os! Nu er han altsaa død, Gudskelov, og Manuskriptet findes. At jeg dog ikke var tilstede! Naa, men jeg fik Brev idag, blev tilkaldt som — saa at sige — en Slags Autoritet, kære Ven! og De kan tænke —

Ligesaa lidt som et eneste af Minnas Smil eller nogen af hendes Bevægelser undgik mig, ligesaa lidt tabte jeg et eneste Ord af denne Beretning. Jeg følte en Vidde og Elasticitet i Sindet, som om det paa én Gang kunde rumme alle mulige Indtryk, der blot vare tiltalende og rene. Den Gamle har aldrig haft en opmærksomme og mere deltagende

Tilhører, ja, han meddelte mig endog Noget af sin egen Exaltation. Min Tilstand var som en let Opiumsrus, der lader smuk Musik tone endnu vidunderligere. Og medens jeg lykønskede ham til denne interessante og ærefulde Rejse, fremsatte Spørgsmaal og besvarede hans livlige Udbrud, drak jeg min Kop Kaffe, som Minna havde skænket og rakt mig, og langt fra at finde den „brune Nektar“, skænket af elskede Hænder, uforlignelig, afgjorde jeg i mit stille Sind, at Minna i sin Egenskab af Sachserinde lavede „Bliemchen-Kaffee“, og at den Tid vilde komme, da hun maatte vænne sig til at omgaas mindre økonomisk med Bønnerne.

Jeg havde dog næppe haft Hjærte til at afslaa en anden Kop, hvis jeg ikke fra Floden havde hørt den dumpe Lyd af Dampmaskinens Stempel-slag. De Andre paastod, at det var for tidligt, men snart efter saå vi over de grønne Marker Skibets Skorsten, der som en skraa Streg rykkede frem paa den lyse Baggrund af Affaldskraaningen under Stenbruddene. . . .

Snart efter sad vi paa Dækket under Solsejlet og saå Huset glide os forbi; den grønne Dug lyste endnu inde i Skyggen af Lysthuset. Vi sejlede henimod Lilienstein og dens Tvillingbroder Königstein, der nu traadte frem ligeoverfor den med